

det maatte afvises af Forsikringsraadet, det kunde ikke gøre andet, det maatte følge Loven. Jeg ved, at Arbejderforsikrings-Raadet altid har gjort sig de yderste Anstrengelser for at fortolke Loven paa den mest humane Maade, men her var der intet at gøre, man maatte afvise Sagen. Tilfældigvis kom den frem igen, idet det viste sig, at det vel var rigtigt, at Manden var beskæftiget ved denne een-Etages Bygning, men Rystelsen ved hans Arbejde paa den havde bevirket, at en to-Etages-gavl, som denne een-Etagesbygning støttede sig til, var styrtet ned, men det vidste han intet om, og det var helt tilfældigt, at det kom frem. Ulykken var altsaa faktisk sket saaledes, at Manden efter Loven havde Ret, men efter de Oplysninger, der forelaa, da Tilfældet skulde afgøres, kunde han ikke komme ind under Loven. Jeg siger altsaa, at det var ved et Tilfælde, det kom frem, at han skulde have Erstatning. Det blev erkendt, at hans Arbejdsevne var nedsat med 75 pCt., og derefter bestemtes Erstatningen, medens han ikke havde kunnet faa nogen som helst Erstatning for Ulykkestilfældet ved det een-Etages Hus, hvormod Talen først havde drejet sig.

Man kommer ogsaa bort fra Virkningen af en ministeriel Skrivelse, der fastslaar, at for at en Virksomhed kan komme ind under Loven, skal den faktisk være tilset af Fabrikinspektoret. Naar man nu mindes, at der gives 8 Dages Respit, indenfor hvilken Arbejdsgiveren eller Arbejdskøberen ikke behøver at anmelde Virksomheden, maa man være klar over, at under den gamle Lov er det muligt at drive en Virksomhed i 8 Dage, uden at Arbejderen hører ind under Ulykkesforsikringsloven. En Købmand paa Landet havde hidtil drevet en Kagebrækker ved Hjælp af Hestekraft, og Virksomheden faldt ikke ind under Ulykkesforsikringsloven, den stod under det kommunale Tilsyn. Dette blev ændret, idet der blev indlagt elektrisk Motor, og umiddelbart efter at denne Kraft var installeret, skete der et Ulykkestilfælde, idet den Arbejder, som var beskæftiget der, mistede den ene Fod. Men Tilfældet faldt ikke ind under Ulykkesforsikringsloven, fordi Virksomheden endnu ikke var faktisk tilset. Virkningen for Arbejderen var imidlertid selvfølgelig ganske den samme, som om den havde været det.

Man kommer ogsaa bort fra, at en Virksomhed som f. Eks. Det forenede Dampskibsselskab ikke har Forsikringspligt overfor de Arbejdere, Selskabet

rundt omkring i de større Byer antager til Losning og Ladning, fordi dette Selskab ikke driver Losning og Ladning som Erhverv, medens derimod en Stevedore, hvis Virksomhed det maa anses at være at paatage sig Losning og Ladning, har Forpligtelse til at lade sine Arbejdere forsikre. Man kan ogsaa have det Sær-syn, at disse to Slags Arbejdere er sysselsatte Side om Side, maaske mellem hverandre, og den ene Del er forsikret, medens den anden Del ikke er det. Jeg maa skynde mig at tilføje, at Det forenede Dampskibsselskab privat har sine Arbejdere forsikret, men ikke fordi Loven paabyder det. Man kommer ligeledes bort fra det skarpe Krav om, at Ulykken skal være sket i den teknisk-mekaniske Del af Virksomheden. Der har foreligget et Tilfælde, hvor en ung, kraftig Mand var beskæftiget i en Landsbysmedie — i Almindelighed ved selve Maskinerne paa Smedeværkstedet, hvilken Del hører ind under Loven —, men som, da han blev sparket af en Hest i et Skur, der var bygget op til Smedien, ikke kunde faa tilkendt Erstatning, fordi Ulykken ikke var sket ved den teknisk-mekaniske Del af Virksomheden.

Foruden at Lovforslaget drager Arbejdere, der ikke er beskæftigede ved den teknisk-mekaniske Del, og Arbejdere, som er beskæftigede ved Virksomheder, der ikke drives som Erhverv, ind under Loven, rummer det det store Fremskridt, at det inddrager Tyende i private Husholdninger, dette Tyende, som hidtil har staaet udenfor og hidtil, naar der var overgaaet det en Ulykke, har maattet finde sig i intet at kunne faa, medens det maaske i den samme Husbonds Tjeneste kunde faa Erstatning for et andet Ulykkestilfælde, der overgik det. Det er meget betimeligt, at ogsaa denne Klasse Arbejdere bliver inddraget under Loven. Jeg mindes et Tilfælde, hvor en Husholderske styrtede ud af et Vindue og paadrog sig en meget svær Lemlæstelse. Hun kunde ikke faa Erstatning i Henhold til Loven, men for dog at redde nogen Understøttelse til hende, da hun var i meget trænge Kaar, forsøgte man at gaa Vejen: det private Søgemaal. Her frembød der sig imidlertid meget store Vanskeligheder, idet man ikke en Gang var i Stand til at konstatere, paa hvem man kunde lægge Ansvaret. Ulykken var sket derved, at hun havde lænet sig til en Vinduessprosse, som var revet ud af sit Leje. Det var Husets Ejer, der havde Ansvaret, mente Juristerne, men da